

DNI ZBOROVEJ DIAKONIE

06.11.2010

Úvodná pobožnosť

R 14,7-8

Milosť vám a pokoj od Boha Otca nášho a od Pána a Spasiteľa Ježiša Krista! Amen.

„Nikto z nás totiž nežije sebe a nik sebe neumiera. Lebo ak žijeme, Pánovi žijeme, ak umierame, Pánovi umierame. A tak či žijeme, či umierame, Pánovi sme.“

Milí bratia a sestry v Pánovi Ježišovi Kristovi!

Keď počujeme slovo rakovina, prejde nám po chrbte mráz. Až priveľmi často sa spája totiž toto slovo, alebo lepšie povedané: táto choroba, so smrťou. A smrť, to nie je nič jednoduché a ľahké na prijatie, na vyrovnanie. Nejde to ľahko. Je predsa opakom toho, čo je našou podstatou, opakom života. A tak vyrovnanie s rakovinou, znamená vo svojom vnútri vyrovnanie so smrťou. Prijatť myšlienku, že prichádza, že sa za určitý čas skončí niečo, čo je pekné a čoho hodnotu si neraz začneme v plnosti uvedomovať až zoči-voči nej. Pomôcť človeku, ktorý trpí onkologickým ochorením nie je ľahké. O to viac je to potrebné a dôležité. Ako to urobiť? Veď táto diagnóza zasiahne nielen chorého, ale aj všetkých, ktorí ho majú radi, najbližšie okolie, priateľov a známych. Všetci sa musia vnútorne vyrovnávať s tým, že im blízky možno pomaly, ba niekedy aj veľmi rýchlo odchádza. Pretože smrť vnútorne odmietame, odmietame aj rozmýšľanie, rozprávanie o smrti. Často sa ľudia začnú nad ňou zamýšľať, až keď ich k tomu prinúti okolnosti. A práve vtedy to vôbec nie je jednoduché, lebo ak ide o milovaného človeka, táto krutá správa zasiahne človeka celého, nielen rozum, ale aj city aj vôľu a neraz ochromí človeka natoľko, že sa cíti bezmocný a zdeptaný. Preto je pomocou, keď aspoň „teoreticky“, ak sa to tak vôbec dá nazvať, máme v otázke života a smrti „jasno“. A to je veľmi potrebné, lebo ľahšie sa pomáha iným, keď my sami akútne potrebujeme pomoc a nevieme, nerozumieme, aký je cieľ, aké je smerovanie nášho života. Začiatok našej duchovnej pomoci druhým sa preto vždy začína v našom vlastnom vnútri.

Začína sa tam, kde sa my sami vyrovnáme s tým, čo pre nás znamená život a smrť, keď sa my vyrovnávame s vlastnou smrteľnosťou. Keď prenikneme a pochopíme zmysel nášho života. Apoštol Pavel k tomu jasne hovorí: Nikto z nás nežije sebe. Úvahy o živote a smrti sa preto začínajú pri našom narodení. Narodili sme sa z Božej vôle. Boh je zvrchovaným Pánom a Darcom života. (Nikto z nás nemal možnosť rozhodnúť, či sa narodí.) Celý náš život beží pod Božím drobnohľadom. Budeme z Neho Pánovi skladať účty. Lebo je nám akoby požičaný. Má svoje poslanie od Pána. Žijeme pre Neho. On sa oň nielen zaujíma, ale nám v živote aj pomáha. Je pri nás a s nami. Sprevádza nás svojou láskou. Nielen vie, čo robíme, alebo čo sa s nami deje, ale On nás chráni, usmerňuje a posilňuje ... Dáva nám seba samého. A to aj napriek tomu, že sme hriešni. Aj napriek tomu, že dar života zneužívame, že kazíme život svoj aj svojich blízkych. On je vo svojej láske taký verný. Nezavrhuje nás pre naše slabosti a nedostatky. Záleží Mu na nás. Keď o tom pochybujeme, stačí sa nám pozrieť na kríž, kde trpel a zomrel kvôli nám. Nielen kvôli nenávisti farizejov a židov, ktorí kričali: Ukrižuj Ho!, ale kvôli nám a kvôli našim hriechom. Vykúpil nás z nich, aby sme Mu navždy patrili. Náš život je Jeho. Pánovi sme.

A to má dôsledok aj pre našu smrť. Vďaka Pánovi Ježišovi vieme, čo s nami bude. Vieme, ku Komu ideme. Vieme, že On nám pripravil miesto v nebi. A do neba nás prevedie. Jemu nerobí problém ani naša smrť. On si so smrťou poradil, keď vstal z mŕtvych. On bude s nami aj keď

budeme umierať. Na Neho sa môžeme spoľahnúť. O tom je naša viera, že žijeme s Ním. Každý deň si môžeme povedať: Som v Božej ruke, nemusím sa báť. Každý deň sa môžeme modliť: Pane daj mi svoju silu, aby som konal Tvoju vôľu, aby som sa vo všetkom vedel na Teba spoľahnúť. A On nás povedie. To je umenie života, vedieť sa utíšiť a dôverovať Pánovi Ježišovi. A v pokore prijímať všetko, čo príde. Je pravdou, že nie vždy sa nám to darí. Niekedy na to zabudneme, niekedy pred Ním utekáme, niekedy sa dáme zviať. Preto sa potrebujeme navzájom povzbudzovať a posilňovať v spoločenstve veriacich, bratov a sestier, aby sme sa upevňovali vo viere. Len tak sa môžeme stať skutočnou oporou pre svojich bratov a sestry, ktorí sa ocitnú v ťažkom položení, v súžení, v chorobe, či inom trápení. Aj pre tých, ktorí smerujú k smrti. Veď my sami zo seba nemáme nič, čoho by sme sa pri smrti mohli držať. Živá nádej je jedine v Pánovi Ježišovi. Aké je to bohatstvo!

Bez vzkriesenia Pána Ježiša by bola smrť pre nás veľmi krutá. Spomeňme si, čo povedali učeníci, čo povedal Peter Pánovi Ježišovi, keď im povedal, že zomrie? „Pane, to sa Ti nesmie stať!“ Čo často počujú ľudia, ktorí si uvedomujú blízkosť svojej smrti a chcú o tom hovoriť, lebo ich to vo vnútri trápi? Odbijú ich slovami: Na to teraz vôbec nemysli! Musíš sa uzdraviť. Alebo dostávajú falošné nádeje, že budú žiť, hoci všetci vedia, že je to ináč. Alebo sa o tom nehovorí vôbec, lebo sa bojíme. Lebo sami nemáme jasno. Lenže náš život je v Božích rukách. On nás môže zavolať kedykoľvek. Aj mladých, aj zdanlivo, či celkom zdravých. Treba byť pripravený. Dá sa to? Dá sa to učiť. A to poznávaním Toho, Komu náš život patrí. Lebo keď to príde, nie je to vôbec ľahké. Ale On prichádza na pomoc našim mdlobám, a kde nám chýbajú sily, On pridá svoje. Lebo On je pozhnaný Boh. Boh potešenia, ktorý nás potešuje v každom súžení, aby sme potešením, ktorým nás potešuje Boh, mohli potešovať tých, čo sú v akomkoľvek súžení. Veď nežijeme sebe, ale žijeme nášmu Pánovi. Preto sme tu, aby sme z Jeho potešenia dnes načerpali a potom rozdávali. Amen.

Mgr. Katarína Hudáková